

ליאורה בינג' היידקר

על גג העולם

גבוה על גג העולם הלכו הדבים השחרים.
 ואני הייתי הפרפר שרפרף בכנפיו
 ואני הייתי הפרפר שהביא את השלג לסין.
 ואחר כך באו ימים ולילות לבנים
 ומישהו צעק מאד
 ואני התחננתי שמישהו ישתק
 ובסוף – השתיקה נשארה. עבה יותר
 משתיקות של שלגים ושכבות
 לא נמסות של זרמים
 תת־קרקעיים
 תת־עוריים, ובה נכלאו כנפי,
 ולא ידעתי עוד
 הלכו הדבים השחרים,
 רק אחד מהם קפץ אל לב השלג
 ונפלתו הרבה בקצה המרחב.

בחדר השני

הים שבו טבלתי
 הכחיל את החלום, איקונה צרופה
 ובה אפשר היה הלוך ושוב
 כמו בשדה חרישי, היינו שם
 והים, שהוא עמק וגם
 קנה המדה היחיד
 שאפשר להיות בו בלי
 הכבד שעליו נשען הגוף, בבקרים
 וקושה על המרפק וקושה בין השכמות
 ולזכור שאתה מחכה לי בחדר השני